

EM TRÓT SINH RA SAU NGÀY "GIẢI PHÓNG"

Em trót sinh ra sau ngày "giải phóng"
Và lớn lên khi đất nước "thanh bình"
Nhưng cuộc đời sao vất vả điêu linh
Mẹ buôn gánh bán bưng nuôi con đại

*Em đi học, qua đồng khô cỏ cháy
Trời quê hương bàng bạc áng mây buồn
Đường chiều về leo lét ánh tà buông:
- "Con đói quá, mẹ ơi trời sắp tối!"*

Sáng đi học bụng em còn thấy đói
Cô dạy em phải yêu kính "bác" Hồ
Em hỏi: "'bác' là ai vậy, hở Cô?"
Cô bảo "Nhờ 'bác', đảng ta 'CHIẾN THẮNG'!"

*Em không hiểu, nhưng cúi đầu im lặng
Mà trong lòng thắc mắc mãi không thôi
"CHIẾN THẮNG" gì? Sao khổ quá đời tôi,
Nhà, họ lấy, phải đi vùng kinh tế!*

Ba mươi năm, lớn lên đời vẫn thế:
Trời quê hương còn đó áng mây buồn
Vẫn từng ngày, vẫn kiếp sống đau thương
Em thay mẹ: Đời bán bưng buôn gánh!

*Em tự hỏi nếu đảng không "CHIẾN THẮNG"
Nước Việt Nam có chậm tiến thế này?
Người dân hiền đâu ngậm đắng nuốt cay
Bị "xuất khẩu" sang xứ người lao dịch!*

Em thầm hỏi: "Ai đây là kẻ địch?"
"Mỹ, Ngụy", "bác" Hồ, hay cộng đảng ta?
"Ngụy" bây giờ là "khúc ruột phương xa"
Mỹ là thầy, là ân nhân kinh tế!

*Nước Việt thụt lùi bao thế hệ
Từ môi sinh cho đến đạo làm người:
Chính phủ chỉ là một lũ đờn ươi
Bọn ích kỷ, phường buôn dân bán nước!*

Xã hội xuống dốc nhanh không tưởng được
Quan bạo tàn, tham nhũng đến vô lương
Chuyên hối lộ, cướp nhà, chiếm hết ruộng nương
Dân thấp cổ kẻ trời cao chẳng thấu!

*Đảng của "bác" biến nước ta lạc hậu
Dân Việt Nam nghèo nhất cõi năm châu
Những huy hoàng ngày cũ nay còn đâu
Phụ nữ Việt bán thân ngoài muôn dặm!*

Ôi tổ quốc, ôi quê hương nhưng gấm
Hỡi địa linh, nhân kiệt hãy vùng lên!
Giành TỰ DO, DÂN CHỦ với NHÂN QUYỀN
Quyết đập đổ NỘI THÙ: phường cộng sản

*Hết cộng nô, trời Việt Nam lại sáng
Đàn con Hồng cháu Lạc đứng cao lên
Xây đắp non sông, bờ cõi vững bền
Đó là lúc toàn dân ta CHIẾN THẮNG!*

Hương Sài Gòn